

nek, ebben az őszbe indult fanyar és keserű hangulatban a meghalt szerelem kísértő lelke jár...

— Marian... — sóhajtott a költő. — Marian...

De mire elsóhajtotta Marian nevét, a zongora harmadszor is elhallgatott.

Csönd lett. Üresség lett. Hideg és sötét este lett.

Szomorúak az ilyen őszi délutánok.

Az ilyen délutánokba belederengenek a messze csillagok és belevörösödnek a közel parton kigyúlt tüzek.

Marian... aztán egy végelethatalatlan sora a kihűlt szerelmeknek, amelyekre már csak az őszbe indult idő vastag ködrétegén át tekint... Üres szívvel, fázós lélekkel és okosan...

— Istenem... Istenem... — töprengett a költő. — Pedig még csak harminc éves vagyok...

S a következő pillanatban eszébe jutott Lucián.

— A gyalázatos! — mondta. — Már öt éve nem írt...

Nyugtalan lett.

A sötét szobában odaült melléje Lucián alakja, s a mindinkább elfeketedő környezetben úgy érezte, hogy most az ecetillatú asszonyosság szobájában fekszik. S az érzéki csalódás oly tökéletes volt, hogy egy lassú és zibongó átváltozással már az ágytakarón is érezte azt az illatot, amely a csontos és szikár háziasszonynak valami különös mosószerétől beette magát még a bútorokba is. Minden lakásnak megvan a maga külön illata és ő most csalhatatlanul a régi diákszoba ágyán hevert.

Behúnyta a szemét és iparkodott gyötrődni Marian után. És már-már érzett is valamit a szívében, hogy a kihűlt és elfásult húsdarabban valami langyosodni kezd, amikor a szomszédban újból megszólalt a zongora.

Először egy hang. Aztán egy akkord. Aztán egy keringő lány és érzelmes melódiája... Aztán egy arc... Egy feketehajú, feketeszemű, villogó fogú női arc, friss és élveteg szájjal a fogak körül s a piros szájakain valami csodálatos finomságú pehelymező...

— Marian! — ordított fel a költő. — Bocsáss meg, Marian...

Aztán felugrott, összecsomagolt, kocsiba vágta magát és éppen most váltotta meg a jegyét a Németország felé induló gyorsvonatra.

Szilárd János.

(Folytatása következik.)

CSÖNDES ESTI VÁGY.

*Kertemben tarlott fáknak halk álmodása mellett
jámbor szemű tehénkéek jóízűen legelnek.*

*A hegyek őszt lehelnek, nyirkos-fagyos az est:
vérharmatos a lélek, könnyharmatos a test.*

*A nap most fog lebukni: sötétlő bíbor sávot
fest földön, égen, mint ha nagy vér folyó szivárog,
egy varjú furcsán károg s úgy száll a sávon át:
vérszínű most a varjú, a fák s az orgonák.*

Majd a homály lesz urrá égen, földön, faágon ...
 — De a vérszínü varjú száll, száll át a világon
 s nem használ álom-mákony, amerre elhalad:
 mert tüzvész, gyilkos átkot hord szárnyai alatt ...

— Ily látás mért gyötörget e csendes őszi estén?
 Miért remeg a lelkem? Miért borzong a testem?
 Miért áll mostan lesben bennem minden ideg?
 Tán a halál suhant itt s nyomán jár oly hideg?

Berlinben, Bécsben, Pesten most nyílnak a vigalmak
 s én bennem babonás, bús, titokzatos hatalmak
 ezer kis borzadalmat gyujtnak lidércesen,
 a kertben föl- s lejárók s a lelkemet lesem.

A lelkem égbe nyúló ezüstös rezgő nyárfa,
 (élet, halál kezében ezernyi húru hárfa,
 ha szél sincs a határba: minden levél remeg,
 vért és dalt harmatoznak a zengő levelek ...

Kis dekadens nyavalygás, mitől a szív kimarjul,
 nem bánt, se mű-síralmak, miktől nő bánat-sarju,
 — de a vérszínü varjú néha nyárfámra száll:
 s látom, hogy szívek réjtjén az Örület kaszál ...

Szegény vagyok, szerény is és nem hiányzik semmi.
 Mégis, úgy érzem néha, vándorbotot kén venni
 és menni, menni, menni, túl a kultúrkörön,
 hol a hegyek közt nyílik a primitív Öröm ...

Jó volna lenni messze a sárosi hegyekben
 pásztornak és nem látni, ha egy levél lelebben,
 nem tudni: ki öl szebben: a német, vagy a szerb,
 hogy kötéllel bitón, vagy golyótól halni szebb?

Olykor kis mámort inni: pálinkát, karcos vinkót,
 pogány istenként fújni az egyszerű tilinkót
 s míg gyöngyöznek a bimbók vadalmafák szíven:
 bámulni háton fekve, mi száll az ég ivén ...

És nézni, enni, élni, mint élnek a tehénkék,
 nem lesni minden percben a halál sanda léptét
 s ha furulyám kitepték számból titkos kezek:
 lehullni, mint az őszi, elsárgult levelek ...